

I.573.190/6

КНИГОЗБІРНЯ
ШКОЛАРИКА 6

ГР. МАРУСИН
ІМЕНІНИ

ВИДАВНИЦТВО
„РУСАЛКА”

ІМЕННИ

Діточа песка на 1 дію зі співами і танцями.

ЗА А. САКСАГАНСЬКОЮ
присосував до української сцени Гр. Марусин

Л Ь В І В

ВИП. 6.

1 9 3 3

— НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА „РУСАЛКА” —

Т. 573.190/6

ДІЄВІ ОСОБИ:

Мати

Наталя — 10 літ } її діти

Лесь — 11 літ

Маруся

Любка

Галя

Леся

} товаришки Наталі

Левчик

Гринь

Степан

Влодко

} товариші Леся

Катруся — служниця, 14 літ

Я В А 1.

Наталя, Катруся.

(Катруся порядкує в кімнаті. Наталя сидить біля стола й оглядає книжки).

Катруся. Тепер, паннунцю, маєте мене слухати.

Наталя. А то з якої речі?

Катр. А тому, значить, що я зараз найстарша дома.

Нат. Овва! Хиба ти мама або учителька наша, чи що?

Катр. Мама пішла за орудками, а гувернантка захворіла, значить я тут найстарша.

Нат. А я тебе не боюся! Я сама знаю, що і як мені робити!

Катр. Не так дуже! А минулого разу, як мамця були в місті, то панночка стіл перевернули, склянки потовкли.

Нат. Це дурниця.

Катр. Гарна мені дурниця, як я на смерть злякалась... А як мама вернули з міста, то вас, паннунцю, в кут поставили! Ага! Ще й на мене сварили...

Нат. Бо ти таки винна цьому.

Катр. Чому я? Саміж ви кажете, панночко, що ви розумні, що вас доглядати не треба.

Нат. Ну вже не воркоти, глянь які гарні образочки! *(Показує їй книжку)*

Катр. *(Підходить до стола:)* Ах, ти, Боже мій! А це що за звірюка?

Нат. Це леопард, а це тигр, а це носоріг.

Катр. Ай, Боже! А людину ця звірюка може зїсти?

Нат. А може! Ти лише глянь, які страшні зуби!

Катр. Йой! Якби так з книжки вискочила отся звірюка, то Господи помилуй...

Нат. Тікай, бо справді вискочить оцей тигр і тебе зїсть! У! у! *(Лякає Катрусю, котра з криком, тікає).*

Я В А 2.

Входить Мати.

Мати. А це що? Наталочко! Як тобі не соромно, така велика панночка, ще й до того сьогодні твої іменини, а ти так пустуєш! А ти, Катрусю, замість що зробити, до порядку кімнату привести, то ти ще безпорядки робиш, з мітлою по кімнаті бігаєш, немов відьма яка. Йди приладити чай.

Катр. Слухаю! *(пішла засоромлена),*

Я В А 3.

Мати, Наталка.

Нат. Вона не винна, мамо, бо це я її налякала...

Мати. Чим?

Нат. Ось цими образками, котрі я від тебе дістала.

Мати. *(Скидає капелюх, верхню одежу, сідає в крісло).* Не розумію, як можна когось налякати образками?

Нат. Вона злякалась отих звірюк, що тут намальовані, думала, що вони вискочуть з книжки та з'їдять її.

Мати. Це не гарно, дитинко, лякати бідну дівчину, вона не освічена, неграмотна, треба їй пояснити те, чого вона не розуміє, а не лякати її.

Нат. Я матусю, жартувала.

Мати. Ти краще, вчи її читати й писати, а не пустувати, ще яку шкоду зробите.

Я В А 4.

Входить Маруся.

Маруся. Ручки цілую! *(Цілує маму в руку.)*
З днем Ангела сердечний привіт Наталю! *(Вітає Наталку, віддаючи їй пакунок.)*

Нат. Спасибі! *(Розвиває пакунок),* Ах! яка гарна книжка! Глянь мамо!

Мати. Дуже гарна книжечка. В тебе, Марусечко, неабиякий смак.

Мар. Я сама її в книгарні підшукала.

Мати. *(Гладить її по головиці)* Дуже розумна дівчинка.

Нат. Глянь Марусю, яку я книжку від матусі дістала! *(Оглядають обі).*

Мати. Ну, діточки, я йду підвечірок для вас приготувати, а ви тимчасом забавляйтеся самі. *(Пішла).*

Я В А 5.

Входить Любка.

Любка. *(Приносить альбум з листівками.)* Здорова була Наталочко з днем Ангела. *(Подає їй альбум),*

Нят. Щиро дякую! Який чудовий альбум, а тут листівки, портрет Шевченка, Франка, козаки пишуть лист до султана, похід на війну, засвистали козаченьки, яке це все гарне, це всі видання „Русалки”, а тут вишивкові зразки, а тут Церкви города Львова. *(Дівчата оглядають).*

Я В А 6.

Вбігає Галя.

Галя. Наталочко! Прийми від товаришки скромну робітку.

Нат. *(Оглядає вишивку.)* Чудова! Ти сама вишивала?

Галя. Авжеж!

Любка. Я так хочу навчитись вишивати.

Галя. Це зовсім легко! Ходи я тобі покажу, бачиш, це хрестикова робота, хрестик так робиш, о, раз, два і вже!

Я В А 7.

Входить Леся.

Леся. Ов! тут вже всі товаришки! Наталю, з днем Ангела поцілуймося. (*Цілуються, Леся дає Наталі пакунок*).

Нат. (*Розвиває пакунок.*) А! Спасибі! яка чудова касетка! А тут і голки, і нитки, і наперсток, і ножички, чим же я віддячу тобі Лесечко?

Леся. Це дрібничка, Наталю, — згадай мене добрим словом, ось і все!

Галя. А де братчик твій, Наталю?

Нат. Пішов по товаришів, небаром прийдуть.

Леся. О, то поспіваєм собі, забавимося.

Я В А 8.

Входить Мати і Катруся з тадою.

Мати. Здорові були, дівчатовька! *Всі підбігають до Матері й цілують її в руку.*) Скільки тут подарунків нанесли Наталочці. Чи ти хоч подякувала?

Нат. Подякувала, матусю, авжеж! (*Катруся ставить на столі тіста, чай і т. п.*)

Мати. Беріть діточки, прошу, — гостіться як дома! Чудові подарки!

Я В А 9.

Входить Лесь і Левчик.

Лесь. О! тут вже підвечірок, а ми трохи припізнилися. Але лучше пізно, як ніколи. Прийми

сестричко від мене на памятку. *(Дає їй книжку).*
Що гарна?

Нат. Дуже гарна, якраз я таку хотіла мати, Робінзон Крузо! Спасибі.

Левчик. А я в день Ангела — з казками Андерсена прийшов.

Нат. Щиро дякую! Дуже люблю казки Андерсена.

Леся. Покажи нам, Наталочко. *(Всі оглядають).*

Я В А 10.

Входять: Гринь, Степан і Влодко.

Всі вітаються, Матері цілують руку, Наталці подають подарки).

Нат. Мамцю! Глянь, ще подарунки! *(Шум. галас, сміх!)*

Мати. Катрусю, принеси ще тіст — і чай для хлопчиків. *(Катря вихооить і приносить чай).*

Леся. Мамусю ми будем бавитися в театр. *(Всі: Добре! Чудово! Гарзд!)*

Мати. Перш за все — випийте чай, а забава опісля.

Левчик. Ми вже! О! Раз, два і готов! Робимо театр!

Наталя. Мамцю! А потім будем співати і танцювати.

Мати. Гаразд! Це все можна назвати — театром! Зробіть собі отут сцену, — одні хай на сцені співають, деклямують, танцюють, а другі, як видці, хай сідають отут рядом на кріслах і хай приглядаються.

Нат. Ми хочем, мамцю, представляти чотири пори року, але ти поможи нам одягнутися.

Мати. Гарно, діти, костюми я приладила, ось чотири з вас хай йдуть за параван, там все приготовано. *(Дівчата виходять одягатись, за ними Мати).*

Гринь. Я хочу бути конем: і-гі-гі-гі.

Степан. Не дурій, Гриню! Стрівай! Ми відтак одягнемся в козаків і підем походом, співаючи: „Гей там на горі Січ іде!“

Влодко. А відтак будем показувати медведя, Левчик хоче бути медведем.

Лесь. Хлопці, слухайте, ще сцена не готова, ходіть помагайте сцену влаштувати.

Влодко. А завіса, чи там куртина, е?

Лесь. Авжеж! Ось вона. Перетягнемо шнурок від вікна до дверей і завіса готова. *(Виконують це).*

Гринь. А ми приготуємо салю видців, бери Стефку крісла і уставляй, так, гарно, а каса де буде?

Лесь. Каси не буде? Вступ безплатний.

Влодко. Чому безплатний? Нічого нема нині даром. Вступ 20 сотиків і дамо відтак ці гроші на

„Рідну Школу”. Я сиджу при касі! Принеси Катруся касетку на гроші. (*Катря виходить*).

Лесь. Матусю! Можна дати перший дзвінок?

Мати. Можна! (*Лесь дзвонить*).

Я В А 11.

Входять Мати, Катря, Наталя.

Влодко. Прошу до каси, вступ 20 сотиків.
(*Подає білети*).

Мати. Гаразд, як театр, то театр, плачу за 3 особи, ні стривай, ще вас 5 хлопців, то за 8 осіб плачу. (*Сідають на крислах*).

Лесь. (*дзвонить*). Другий дзвінок, прошу панства. Левчику йди до завіси, як дам третій дзвінок, потягнеш за шнурок.

Мати. Можна дати третій дзвінок і завіса в гору! (*Лесь дзвонить, Левчик підносить куртину*).

Я В А 12.

На сцені: Маруся, одягнена за „Весну”, ясно зелена суконка, омаєна травою й фіялками, на голові вінок весняних квітів.

Весна (*деклямує*):

Ще лежать на нивах снігу білі пласти,

Та в гаю розцвили вже біленькі рясти.

Ще холодний ранок вщипне вас за ушка,

А під лісом сходить синяя бриндушка.

Як пригріє сонце й решта снігу стає,
То стократь біленька з трави визирає.
Ще мине неділя і по теплій днині,
Розцвітуть в городці фіялочки сині.
Далі над потоком, що пливе з горбочка,
Мила незабудька втворить сині очка.
Як настане травень, прийдуть ранки ясні,
Збудяться в ліщині конвалійки красні.
В полі й на городі запах м'яти чути,
Гвоздик щось шепоче до сестрички рути.
Так усю землю вкриють красні цвіти.
Що є в світі краще? Хиба наші діти!

(Рукоплески й оклики: Славно!)

Весна виходить, відтак з'являється **Літо** (*Любка одягнена, як „Літо“, зелена суконка, омаєна білими лілеями, на голові вінок з колосків жита й пшениці*).

Літо. (*Деклямація*).

Блиснули вже коси, упали покоси,
Рядками снопи полягали;
Хоч піт з чола ллється, з¹ уст пісня несеться,
Богатого жнива діждали!
Йдуть скоро по полі, хоч стерницько коле,
Втирають і лиця і коси,
Від річки, від гаю вітрець повіває,
І пісню далеко заносить...

(Опісля виходить Осінь (Галя), одягнена в жовту суконку, омаєну пожовклими листями).

Осінь. *(Деклямація).*

Не щєбече соловейко
В гаю зелененькім,
Він лишив своє гніздочко
В корчику маленькім.

Вже не кує зазуленька
В лузі над водою,
Полишила рідну землю
Кругом сиротою.

З ними й другі пташенята
В вірей полетіли,
Осталися сумні гаї,
Ліси заніміли.

З дерев листя поспало,
Тепла вже немає,
Холод землю опустілу
Інеєм вкриває.

Лиш здалека гайвороння
Крячучи сумує
Та на рідний край наш любий
Зиму вже віщує.

Входить Зима (Леся) одягнена в білу суконку з якої звисають куски білої вати (імітація снігу).

Зима.

Піду я в садочок,
Нема там квіточок!
Лист не зеленіє,
Один сніг біліє.

Стоїть мов темрява,
Груша кучерява,
І вітер не віє,
Один сніг біліє.

Поміж гілечками
Пташки — купочками,
Сонічко не гріє,
Один сніг біліє!

Не мають зернятка,
Сердешні пташатка!
А серденько ние,
Один сніг біліє!

Після виходу „Зими“ завіса паде!

Мати. А тепер дівчата будуть видцями, а хлопці підуть на сцену, побачимо, які з них актори!

Лесь. Гарзд! Хлопці за мною! Походом руш!
(Хлопці виходять, одягаються в козацькі строї, між тим дівчата остають на сцені і вгощаються тістами).

Наталка. Побачимо, що нам хлопці покажуть!

Лесь. *(за сценою).* Наталю, дзвони і завіса в гору!

(Дзінок — і завіса піднімається).

Мати (сідає до фортепяну і грає січовий марш).

Хлопці одягнені по козацьки машерують співаючи: „Гей там на горі Січ іде!“. До них прилучуються й дівчата, а за ними й Катруся, машерують довкола салі, зникаючи в дверях другої кімнати.

Мати продовжує музику хоч нікого на сцені нема.

ЗАВІСА.

На закінчення жива картина:

На підвищенні 4 пори взяли за руки — Мати з Наталкою вдивились в книжку, а хлопці-козаки з витягненими шаблями окружили її колесом.

8 MARZ 1934

КНИГОЗБ
ВИХОДИТЬ М

573190/6

Д

- 1) *В. ЖУКОВЕЦЬКА* :
ВІЙНА, оповідання ц. 0-30
- 2) *П. ПАВЛЮК* :
МАЛПА й ЗАЯЦЬ, байки, ц. 0-30
- 3) *В. ЖУКОВЕЦЬКА* :
МАТИ, сценка на Свято Матері, ц. 0-30
- 4) *Г. ОРЛІВНА* :
СОЛОМ'ЯНИЙ БИЧОК, сцен. казка на 4 дії ц. 0-30
- 5) *Д. МАРЧИШИН* :
ВЕСНА, сценка на Свято Весни, 3 дії ц. 0-60
- 6) *Гр. МАРУСИН* :
ІМЕНІНИ, сценка на 1 дію ц. 0-30
- 7) *В. ЛЕВИЦЬКИЙ* :
ЧУДО СВ. МИКОЛАЯ, сцен. карт. 3 дії ц. 0-60

ПРИГОТОВЛЯЮТЬСЯ ДО ДРУКУ :

Дм. МАРЧИШИН :

Як соловей хрестив свої діти та інші байки.
Того-ж автора: Бурлак-сирота, сценка на 3 дії.

Замовляти у В-ві Гр. Гануляка, Львів, вул. Куркова ч. 10.